

mint e képzetek nélkül. A megfigyelő és a virág közötti viszony az a képzet, amellyel a megfigyelő körülveszi a megfigyeltet, és ebben a képzetben nagy távolságra vannak egymástól.

Amikor nincs képzet, megszűnik az időköz.

VALÓ ZÉNÓ

MENNYIT ÉR? MESE KOMOLY FELNŐTTEKNEK

(RÉSZLET)

A mennyben az Isten a nagytanácsot üli,
Angyalok millióival tele a tér,
A lélek nagyórája már az éjfélt üti,
Mindenki ott van, aki csak él.

Íves kupoláját a nagytanács termének,
Negyven kerub tartja lángoló erővel,
Csillagokkal átszótt szivárvány kelmének,
Kárpítja tündököl a teremben lévőeknek.

Égszínkék trónusán csendben ül a Király,
Gyönyörködve néz meg minden egyes lelket,
S élő áldással, mely mindenkinek kijár,
Köszönti az érkezőket, míg megtöltik a termet.

Itt van mindenki az ég minden tájáról,
Angyalok, főangyalok, és díszes fejedelmek,
Kerubok, és szeráfok az életnek fájáról
A Teremtő előtt most mind megjelennek.

Egybe gyűlt a világnak minden égi lénye,
A mérhetetlen kozmosz kellős közepén,
És minden egyes lényvel nő a terem fénye,
Lám boldog, aki elfér az Isten tenyerén.

S mert örömük csapong egymás látásában,
Olyan mintha egy ágon ezer madár volna
És ezer dallamból ütemes váltásban,
A terem minden részén örömöda szólna.

Pedig fent a kupolából, az arany karzatról
A szférák zenéjének lágy ölelése,
Úgy hull alá a szédítő magasból,
Mint langyos nyári eső a zöldellő vetésre.

Most a szentek közül többen körbejárnak,
Kristályos kelyhekben harmatcseppet hordnak,
Az életnek vízből mindenkit kínálnak,
Mindenki iszik, de a kelyhek ki nem fognak.

Aztán pedig négyen a főangyalok közül,
Könnyű libbenéssel a trón felé repülnek,

Mindenki láttára a négy égtáj felől,
A Király trónjának jobbára kerülnek.

Lángoló kezüket magasba emelik,
S görögtűz gyanánt aláomló fénnel,
A teremben lévőek figyelmét keresik,
Jelezve a szándékukat minden egyes lényvel.

És most lassan felállva szót kér az Isten,
A szférák éneke csendben elül,
Az egész mennybolton egy lélek sincsen,
Kinek figyelme nem az Istenen ül.

S megszólal az Atya a szikrázó csendben,
Hangja, mintha tiszta ércharang zúgna,
Édes gyermekeim, valami nincs rendben,
Úgy érzem a lelkenek elpattant egy húrja.

Nem miattatok szomorú a szívem,
De vannak a világomban, kik rettegnek és félnek,
Az emberek mosolya hiányzik, - azt hiszem,
Az én drága gyermekeim félelemben élnek.

Lám teremtettem eget és teleszórtam szépen,
Csillagok porával, mi a mennyekig ér,
Végtelen nagy gazdagság tündököl az égen,
De a félelem a földön, vajon mennyit ér?

Teremtettem Napot is, lámpását az égnek,
Mely arany sugarával mindent elér,
De ott ahol a szívekben a tüzek alig égnek,
Örömtelenségben, az élet mennyit ér?

És teremtettem Földet is, egy kék színű világot,
Páratlan szépségéhez semmi sem fér,
De már darabokra tépték kicsinyke királyok,
Gyilkos kapzsiságuk semmit sem ér.

Teremtettem folyót, habzó tengereket,
Hegyét és völgyet, hol nyargal a szél,
Ám szögesdróttal terelik ott az embereket,
Ember embertől rettegve fél.

Mert hát teremtettem embert is, kinek orcája örök,
Saját lelkem képmására teremtettem azt,
De ő mélyen elbújva él az arcom mögött,
És fél mutatni magából egyebet, mint gazt.

Pedig teremtettem neki csillogó szemeket,
Fénylő szivárványt, hogy lássa, ami szép,
Ó milyen ritkán láthatom ezeket,
Mert földre szegett fejével aluszik a nép.